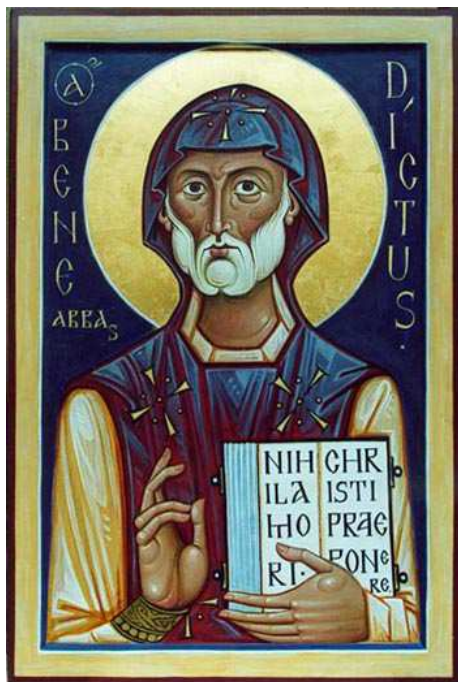

ЖИТИЕ НА ПРЕПОДОБНИ БЕНЕДИКТ НУРСИЙСКИ

Монашеството се развило на Запад много по-късно, отколкото на Изток. Главен основател на монашеския живот на Запад се счита преподобни Бенедикт Нурсийски, който пръв въвел определен устав, приет в почти всички обители.

Преподобни Бенедикт се родил около 480 г. в гр. Нурсия, Италия, и в юношеска възраст бил изпратен в Рим да се учи и възпитава в училище. Развратният живот в столицата възбудил в Бенедикта такова негодувание и възмущение, че на 16 годишна възраст той решил да остави света и да

се оттегли в пустинно място недалеч от Рим. Той започнал да живее в пещера в пълно усамотение. Само един инок от съседния манастир знаел за неговото жилище и му донасял оскъдна храна. Така прекарал момъкът три години в постоянна молитва, която едничка му помагала да смири вътрешните вълнения и да понася трудовете и лишенията на отшелническия живот.

Случайно овчари открили жилището на пустинника. Започнали да идват при него люди от околните селища за наставления. Скоро се разчуло, че Бог му дарувал голяма духовна мъдрост и сила да лекува болести. Славата на преподобни Бенедикт се разпространила далече; посетителите се събирали на тълпи около неговата пещера. Иноците от съседния манастир го помолили да стане техен игумен, но преподобни Бенедикт не се съгласявал. Той не одобрявал разпуснатия живот на италианските иноци и предвиждал, че

ЖИТИЯ НА СВЕТИИТЕ

неговите строги правила няма да се понаврят на братята. Така и се случило, когато той най-после се съгласил да приеме духовното ръководство. Щом поискал да въведе по-строг живот в манастира, иноците възнегодували и някои от тях искали да го отровят. Но злият замисъл не сполучил: чашата с отровното питие се счупила щом преподобни Бенедикт направил с ръка над нея кръстния знак. Бенедикт простил на злосторниците, оставил манастира и отново се оттеглил в предишната пещера. Но усамотението станало за него сега невъзможно. Множество люде се заселвали около него, като желали да се ползват от неговите наставления и от духовното му ръководство. Постепенно се образували манастири с по дванадесет иноци във всеки манастир. Всички признавали над себе си началството на Бенедикт, който ги ръководел с голяма мъдрост и с голям духовен опит.

Намерил се един завистливец, на славата на преподобния, един недостоеен свещеник, на име Флоренций. Той възбудил част от братята против игумена и преподобни Бенедикт решил да се пресели на друго място. Той заминал за най-южната част на Италия, в Кампания. Там, в отдалечените и глухи местности, селското население още се покланяло на идоли и не знаело за християнската вяра. На преподобни Бенедикт се поновила местността на планината Касино, заселил се в нея и скоро няколко братя се присъединили към него. На тая планина стояло още идолско капище, обкръжено от дъбрава, посветено на римския бог Аполон, и народът още принасял жертви на идола. Преподобни Бенедикт изсякъл дървата, почнал да учи на истинската вяра идващите селяни и скоро обърнал много идолопоклонци към Христа. Капището било разрушено и на негово място преподобни Бенедикт построил църква в чест на св. Йоан Кръстител. Скоро се събрали толкова много подвижници, че се образувал голям манастир, който станал средище и майка – манастир на цялото западно монашество. Бенедикт

ЖИТИЯ НА СВЕТИИТЕ

написал устав за своите братя, които започнали да се наричат по неговото име – бенедиктинци.

Преподобни Бенедикт Нурсийски умрял в Монте Касино при гр. Неапол в 543 г., като няколко дни по-рано узнал за своята смърт. Житието на св. Бенедикт е написано от св. Григорий Велики, папа Римски.

© Жития на светиите. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит д-р Атанасий (Бончев).